

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/129/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113201850
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1113201850.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: L. I. T. P., M. XX.XX.XXXX, A. Q. C. X, C., proti žalovanej Slovenská D., F. S. L. P. P., I.: XX XXX XXX, D.I. XX, Q., o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku býv. Okresného súdu Bratislava I zo dňa 13.03.2023, č. k. B1-4C/16/2013-246, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania neprižnáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie opätovne, potom ako bol prvý rozsudok v danej veci zo dňa 23.10.2014, č. k. 4C/16/2013-74 uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2016, č. k. 3Co/100/2015-84 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie pre procesné pochybenie pri predvolávaní žalobcu na pojednávanie konané dňa 23.10.2014, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 750 eur s príslušenstvom titulom škody spôsobenej pri výkone verejnej moci na tom skutkovom základe, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. PK 2T/39/2001, v ktorom mal postavenie poškodeného, bol dňa 06.09.2011 vyhlásený rozsudok, ktorý však bol žalobcovi doručený až dňa 13.02.2012, čím bola porušená zákonom predpísaná lehota na tento úkon. U žalobcu tým došlo k vzniku morálnej ujmy, ku ktorej by pri obvyklom chode vecí nedošlo, a ktorú odôvodňoval tým, že sa predlžovala jeho neistota o výsledku trestného konania. Nakoľko konštatovanie porušenia práva považoval za nedostačujúce, s poukazom na inú vec si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 750 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo žalovanej sumy od 18.12.2012 do zaplatenia, a to za pocit neistoty, morálnej ujmy, významu veci pre sťažovateľa, beznádej, bezmocnosť proti jeho vôli a ignorovanie ústavy súdom a zákonným sudcom.

2. Svoje rozhodnutie s odkazom na ust. § 3 ods. 1 písm. a) až d), § 9, § 15 ods. 1, § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), § 129 ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní v znení účinnom do 31.12.2005, § 564 ods. 3 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a vykonané dokazovanie odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal existenciu škody v podobe tvrdenej nemajetkovej ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a škodou. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.09.2011, sp. zn. PK 2T/39/2001 mal za preukázané, že žalobca mal v uvedenej trestnej veci vedenej proti obžalovanému J. D., M. XX.XX.XXXX postavenie poškodeného. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.09.2011, ktorého sa žalobca nezúčastnil, bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, čo vyplýva okrem predmetného rozhodnutia aj zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom

v daný deň. Dôvod neúčasti žalobcu vyplynul z jeho e- mailu a síce, že v čase konania hlavného pojednávania mal štátnicu z občianskeho práva. Zo žiadosti T. L. W. z 06.10.2011 vyplynulo, že pre pracovnú zaneprázdnenosť požiadala o predĺženie lehoty na vypracovanie predmetného rozsudku do 06.12.2011, čomu predseda vyhovel. Z úpravy zákonnej sudkyne zo dňa 23.12.2011 mal za preukázané, že v daný deň dala spisovej kancelárii pokyn na doručenie rozsudku stranám. Zo založených doručení vyplynulo, že rozsudok bol súdnym doručovateľom doručený Okresnej prokuratúre Bratislava III dňa 19.01.2012, obžalovanému dňa 26.01.2012 a žalobcovi ako poškodenému dňa 13.02.2012 s tým, že zásielka mu bola uložená na pošte dňa 25.01.2012. Zo sťažnosti žalobcu z 13.12.2012 adresovanej Okresnému súdu Bratislava III mal za preukázané, že žalobca sa sťažoval na prieťahy pri doručovaní rozsudku. Počas trestného konania sa žalobca opakovane sťažoval na prieťahy v tomto trestnom konaní, čo bolo preukázané z upovedomenia žalobcu z 11.05.2010, sp. zn. Spr 2003/2010, ako aj z vyjadrenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.05.2012, sp. zn. Spr 2016/2012 a odpovede Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.07.2012, sp. zn. Spr 2016/2012. Z nálezu ÚS SR zo dňa 18.04.2013, sp. zn. II. ÚS 574/2012 mal za preukázané, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. PK 2T 39/2001 porušené bolo, za čo mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 2.500 eur. V odôvodnení ÚS SR uviedol, že 11- ročné trvanie trestného konania je samo o sebe neprimerané, aj keď je faktom, že k jeho predĺženiu došlo aj v dôsledku správania žalobcu. Ďalej uviedol, že súdy boli v danej veci aj dlhodobo nečinné, a to konkrétne v období od 27.11.2001 do 23.09.2002 (10 mesiacov), od 06.11.2003 do 18.01.2005 (14 mesiacov), od 18.01.2005 do 19.12.2006 (23 mesiacov) a od 04.01.2007 do 27.01.2010 (takmer 37 mesiacov). Žalobca žiadosťou zo dňa 18.06.2012 požiadal o predbežné prerokovanie nároku v sume 750 eur titulom morálnej ujmy, na čo mu Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 17.12.2012, č. k. 21801/2012/34 oznámilo, že nárok neuspokojí. V nadväznosti na uvedené vyhodnotil za splnenú podmienku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Za ďalšie podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. prvoinštančný súd označil nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, existenciu nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmou a nesprávnym úradným postupom. Musí byť tiež zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, resp. že nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak (porov. T., R.: Zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Q.: Z. B., 2016, s. 116). K existencii nesprávneho úradného postupu uviedol, že v spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci civilný súd nie je oprávnený prejudiciálne riešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. (R 2/202, uznesenie NS SR zo dňa 23.01.2020, sp. zn. 3Cdo/127/2018). Na výhradu žalovanej uviedol, že v čase skončenia namietaného nesprávneho úradného postupu (január, resp. február 2012) nebolo v právnej úprave stanovené, že sa pri hodnotení porušenia povinnosti urobiť úkon má vychádzať zo záverov orgánu oprávneného konštatovať existenciu zbytočných prieťahov. Súd nesprávny úradný postup skončený pred účinnosťou zák. č. 412/2012 Z.z. musí posudzovať podľa právnej úpravy účinnej v čase ukončenia tohto postupu a nemôže tak postup, ktorý spĺňa parametre nesprávneho úradného postupu podľa právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z. účinnej do 31.12.2012 dodatočne posúdiť inak, pretože by konal priamo retroaktívne, čo je neprípustné (porov. uznesenie NS SR zo dňa 29.07.2010, sp. zn. 4Cdo/98/2010). Z obsahu samotného pojmu nesprávny úradný postup vyvodil, že podľa konkrétnych okolností môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého orgánu verejnej moci, ak pri ňom alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Posudzovať ho vzhľadom na absenciu úpravy je potrebné aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje (porov. rozsudky NS SR z 30.06.2010, sp. zn. 5Cdo/126/2009, resp. z 31.05.2011, sp. zn. 6Cdo/115/2010). Na dané trestné konanie začaté pred činnosťou nového Trestného poriadku sa podľa § 564 ods. 3 Trestného poriadku aplikoval starý Trestný poriadok. S poukazom na ust. § 129 ods. 2 Trestného poriadku tak mala zákonná sudkyňa rozsudok vyhlásený dňa 06.09.2011 písomne vyhotoviť do 30 dní, t. j. do 06.10.2011. K tomu nedošlo a požiadala podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku predsedu súdu o predĺženie lehoty na vyhotovenie do 06.12.2011. Bolo preukázané, že predseda súdu jej v súlade s uvedeným ustanovením lehotu na napísanie rozsudku predĺžil do 06.12.2011 (ďalšie predĺženie lehoty zákon neprípúšťal). V tejto súvislosti konštatoval, že postup predsedu súdu pri predĺžení lehoty na vyhotovenie rozsudku nemožno hodnotiť ako protiprávny. Uviedol, že nemá žiadnu právnu relevanciu,

že súd o predĺžení lehoty neinformoval žalobcu, nakoľko takáto povinnosť v Spravovacom poriadku a ani v procesnom predpise, ktorým sa konanie spravovalo, upravená nebola (existuje až v § 172 ods. 3 nového Trestného poriadku). V konaní však bolo preukázané, že zákonná sudkyňa takto predĺženú lehotu nestihla, pretože rozsudok vyhotovila až neskôr, dňa 23.12.2011, kedy dala spisovej kancelárii pokyn na jeho vypravenie. K tomuto ale reálne došlo neskôr, až dňa 19.01.2012, kedy bol rozsudok doručený prokuratúre. Žalobcovi bola zásielka s rozsudkom doručovaná tiež, no bola uložená na pošte od 25.01.2012 a doručená mu bola až dňa 13.02.2012. Obdobie 49 dní d 07.12.2011 do 25.01.2012, kedy bola zásielka pre žalobcu uložená na pošte a mohol si ju vtedy prvýkrát vyzdvihnúť, tak prvoinštančný súd vyhodnotil ako nezodôvodnené porušenie pravidiel ustanovených právnymi predpismi pre konanie súdu, čím mal za preukázané splnenie prvej podmienky, a to existencie nesprávneho úradného postupu na strane konajúceho trestného súdu pri vyhotovovaní a doručovaní predmetného rozsudku.

3. K druhej podmienke, t. j. k nemajetkovej ujme prvoinštančný súd uviedol, že táto predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do jeho osobnostnej integrity vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povest', doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Pri určovaní jej výšky zákon (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.) výslovne a demonštratívny výpočetom stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Jej stanovenie tak nie je ponechané na ľubovľi súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Vo všeobecnosti za určujúce vodítko pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy označil primeranosť. Z právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadnuť, potom vyplýva, že nárok na jej peňažnú náhradu nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Prvoinštančný súd zdôraznil aj účel základného prerokovania veci bez zbytočných prietahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty. Samotným prerokovaním sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje; k tomu dochádza až právoplatnosťou rozhodnutia. Vo všeobecnosti nečinnosť orgánu verejnej moci, či zbytočné prietahy v konaní znamenajú samé o sebe pre poškodeného imateriálnu ujmu, to však poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, jej vznik v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto ujmy. Je už predmetom dokazovania, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, hodnoverne v konaní preukázal. V konkrétnej rovine uviedol, že žalobca bol účastníkom trestného konania, avšak len v postavení poškodeného. Nehrozilo mu tak v trestnom konaní z hľadiska neistoty odsúdenie a riziko trestu, ale výlučne sa ho konanie dotýkalo len v otázke, či mu bude priznaný nárok na náhradu škody. Veci z trestnej činnosti mu pritom boli vydané a k záveru trestného konania sa ani nezachovali, aby mohla byť znalcom určená ich cena. Podľa obžaloby išlo o sumu 70.480 Sk (t. j. 2.339,50 eura), no počas trestného konania vznikla pochybnosť o výške škody, ktorá mohla v skutočnosti byť aj len 20.000 Sk (663,88 eura) a napokon sa hodnota odcudzených vecí ani nepodarila preukázať. Pokiaľ žalobca poukazoval na beznádej, neistotu či bezmocnosť, prvoinštančný súd uviedol, že chápe subjektívne prežívanie danej situácie žalobcom, no len sotva si možno predstaviť, že by stav beznádeje či bezmocnosti vyvolala práve neistota v rozhodovaní o otázke, či bude žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody na úrovni 600 až 2.500 eur najmä, ak s ohľadom na situáciu žalobcu nešlo pre neho o žiadnu existenčnú otázku. Prvoinštančnému súdu nebolo zrejmé, akú beznádej, neistotu, bezmocnosť či neistotu k výsledku trestného konania vo vzťahu k očakávanému výroku o náhrade škody mohol žalobca objektívne prežívať, ak mu všetky odcudzené veci boli vrátené ešte v štádiu prípravného konania v marci 2001 (t. j. 11,5 roka pred rozhodnutím trestného súdu). Uviedol, že pre súd nemôžu byť rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by ujmu v danom čase a mieste (v tejto situácii, prípadne v spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj iná fyzická osoba (porov. uznesenie NS SR zo dňa 18.02.2010, sp. zn. 3Cdo/137/2008), nie konkrétne žalobca. Rovnako považoval za potrebné zohľadniť okolnosti sprevádzané namietaným nesprávnym úradným postupom, a síce, že (i) žalobca sa v záujme odstránenia právnej neistoty mohol zúčastniť hlavného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený predmetný rozsudok, no nedostavil sa, (ii) žalobca mohol vyvinúť akúkoľvek minimálnu snahu o zistenie výsledku konania (napr. nahliadnutím do spisu,

žiadosťou o zaslanie zápisnice, udelením mandátu splnomocnencovi poškodeného na účasť na hlavnom pojednávaní, či len všeobecne zabezpečením akejkoľvek osoby ako verejnosti na hlavnom pojednávaní, (iii) žalobca, ako konštatoval ÚS SR, sa sám podieľal na dĺžke trestného konania a konštatované to bolo aj Krajským súdom v Bratislave (str. 7. uznesenia z 11.07.2012, sp. zn. 1To/71/2012), resp. bola opakovane vykonaná snaha o jeho predvedenie (hoci tvrdí, že bol v snahe beznádeje a neistoty) a dokonca bol zákonným sudcom zisťovaný stav jeho práceneschopnosti a (iv) žalobca bol odškodnený za celkovú dĺžku trestného konania zadosťučinením v sume 2.500 eur, ktoré mu priznal ÚS SR v náleze zo dňa 18.04.2013, sp. zn. II. ÚS 574/2012. V kontexte uvedeného zhrnul, že nebol žalobcom preukázaný žiaden dopad 1,5 mesačného oneskorenia (doba „naviac“ medzi 07.12.2011 a 25.01.2012) doručenia predmetného trestného rozsudku na osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, na okolnosti, za ktorých k tvrdenej ujme došlo, resp. na následky, ktoré by vznikli žalobcovi v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení. Nesprávny úradný postup nemožno bez ďalšieho považovať za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca podľa prvoinštančného súdu dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite v žalobe jednak ani netvrdil a následne ani nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak ostali v konaní dôkazne nepodložené (porov. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.05.2018, sp. zn. 2Co/240/2016, tiež uznesenie ÚS SR zo dňa 15.08.2019, sp. zn. I. ÚS 285/2018). Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal samotný vznik nemajetkovej ujmy, za nepreukázané považoval aj splnenie tretej podmienky v podobe príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom a žalobu ako nedôvodnú zamietol. K návrhom na vykonanie dôkazov uviedol, že pokiaľ žalobca namietal, že na žiadosti o predĺženie lehoty na vypracovanie rozsudku nie je podpis predsedu súdu T. L. a z toho dôvodu žiadal predložiť originál, uviedol, že túto námietku nevyhodnotil ako opodstatnenú a zdôvodnenú dôvodmi, ktoré by pochybnosti o pravosti listiny skutočne zakladali. Takéto relevantné dôvody žalobca súdu nepredložil ani po tom, čo mu táto listina bola zaslaná na oboznámenie. Pri podpise bolo uvedené „v.z.“, čiže ide o podpis vykonaný v zastúpení predsedu súdu a nemôže ísť o podpis T. L., ale ide o podpis jeho zástupcu (vizuálne podpis na listine zodpovedá podpisu T. N. na ostatných listinách trestného spisu). Konštatoval tak, že predmetná listina má pôvod v činnosti Okresného súdu Bratislava III a bola zaevidovaná v registri Spr, čo je zrejmé z jej záhlavia. Nič z argumentácie žalobcu nenasvedčovalo tomu, že by listina mala mať iný pôvod, alebo že by bola sfaľovaná. K argumentácii žalobcu, že na pojednávaní konanom dňa 12.12.2013 súd rozhodol o tom, že vykoná dokazovanie výsluchom I. L., I. B. J. I. U. P. k preukázaniu tvrdenej nemajetkovej ujmy, uviedol, že zo zápisnice z predmetného pojednávania nič také nevyplýva. Naopak žalobca upustil od svojho návrhu na doplnenie dokazovania a pojednávanie bolo odročené len pre predloženie nálezu ÚS SR a zabezpečenie trestného spisu a dokumentov k vybaveniu sťažnosti z registra Spr. Žalobca žiadal vykonať tiež výsluch svedkov J. D., I. T. T. F., I. T. L., nakoľko tieto návrhy predniesol prvýkrát až dňa 30.01.2020, vyhodnotil ich ako oneskorené a aj ako dodatočne účelové s ohľadom na to, že majú preukazovať vznik nemajetkovej ujmy, ku ktorej žalobca v žalobe neuvádzal žiadne skutkové tvrdenia, práve naopak, tvrdil, že mu vznikla morálne ujma, ktorá sa nedokazuje. Vykonanie dokazovania výsluchom svedkov prvoinštančný súd vyhodnotil aj ako nehospodárne, lebo s ohľadom na zistené pochybenie trestného súdu nebolo objektívne možné, aby žalobcovi vznikla iná než len nepatrná ujma. Súd prvej inštancie nevykonal ani dokazovanie výsluchom T. W.A. a vyžiadanim si informácie k nešpecifikovanému disciplinárnemu konaniu, nakoľko nebolo zrejmé, aký súvis mala táto informácia s danou trestnou vecou a konaním a ako a či vôbec sa jej nejako týkala. Výsluch tejto svedkyne považoval za nadbytočný aj z toho dôvodu, že priebeh trestného konania bol zrejmý z trestného spisu a tento bol pripojený a oboznámený. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania dodal, že pre zamietnutie žaloby v tejto časti by bol daný aj iný dôvod, a to závery súdnej praxe, v zmysle ktorých povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba na plnenie, a uplynutím ktorej sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok NS SR zo dňa 14.03.2012, sp. zn. 6Cdo/185/2011). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa čl. 17, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že jej žiadne trovy v konaní nevznikli (R 72/2018, uznesenie NS SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

4. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), c), e), h) CSP v spojení s čl. 6 ods. 1, 9 a 17 CSP a čl. 6 ods. 1 Dohovoru navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal svojvoľnosť, arbitrárnosť, neracionálnosť, nepresvedčivosť,

nekonzistentnosť odôvodnenia, vecnú nesprávnosť, nezákonnosť a nespravodlivosť napadnutého rozhodnutia. Prvoinštančnému súdu vytkol, že v rozpore s rozhodovacou praxou NS SR a ESLP porušil princíp právnej istoty a legitímneho očakávania v neprospech dotknutého žalobcu ohýbaním práva (bližšie viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/216/2012, rozsudok ESLP vo veci Ziegler proti Švajčiarsku z 21.02.2022, č. 33499/96). Namietal, že zákonným sudcom dňa 13.03.2002 pretraktované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o námietke zaujatosti z 21.02.2023 mu nebolo ani ku dňu podania odvolania doručené, žalobca sa s ním nemohol oboznámiť a vyjadriť sa k nemu, podať opravný prostriedok voči nemu (ústavnú sťažnosť), v dôsledku čoho neboli splnené podmienky pre konanie a rozhodnutie prvoinštančného súdu napadnutým rozsudkom, ktorý je nezákonný a nespravodlivý. Uviedol, že účastník konania má právo vedieť a oboznámiť sa s každou písomnosťou obsiahnutou v spise, o to viac, ak sa jedná o konanie o ním iniciovanej námietke zaujatosti, čo malo za následok porušenie práva žalobcu na kontradiktórne a spravodlivé konanie. V ďalšom uviedol, že súd prvej inštancie k predmetu konania a dokazovania pristupoval až príliš formalisticky, tendenčne, chrániac záujmy žalovanej na zamietnutí žaloby. Týmto formalistickým postupom porušil atribúty spravodlivého procesu a vrchnostensky zasiahol do procesných práv účastníka konania, ergo neumožnil odvolateľovi predložiť svoje argumenty bez toho, aby nebol znevýhodnený (obdobne viď rozsudok NS SR z 01.07.2015, sp. zn. 3Sžo/56/2014). Porušil tak tiež právo žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom garantované čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, t. j. právo obete na náhradu nemajetkovej ujmy podľa spravodlivého zváženia jednotlivých okolností prípadu. Napadnutý rozsudok je nesporne výsledkom porušenia žalobcu na spravodlivé súdne konanie, je nezákonný z dôvodu nezákonnej a svojoľnej aplikácie platného práva aj z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, neetickým konaním zo strany nie nezaujatého sudcu, hraničiacimi s ostrou antipatiou („účty“ so žalobcom na úkor spravodlivosti súdneho konania a jeho minulosti spájajúcej sudcu Q. s terorizmom). Bolo pritom povinnosťou prvoinštančného súdu stanoviť výšku nemajetkovej škody na podklade spravodlivého rozhodnutia, t. j. s použitím uváženia na základe spravodlivosti (metóda stanovenia výšky majetkovej ujmy podľa rozhodovacej praxe ESLP, ako aj princípu uvedeného v čl. 2 ods. 2 CSP). Spravodlivé uváženie pritom neznamená ľubovôľu na strane konajúceho súdu, tak ako to bolo odprezentované v arbitrárnom rozsudku. Spravodlivosť je potrebné určiť na základe „jednotlivých okolností prípadu“ tak, ako mohli vyplývať z dokazovania, ktoré nedobromyseľný okresný súd svojoľne odmietol a čo do požiadavky na racionálne a presvedčivé odôvodnenie zlyhal, pričom právo na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu je ústavne garantované právo, ktoré nesmie byť pri použití zákonnej úpravy vyprázdnené. Toto právo je potrebné vykladať tak, aby bolo v praxi účinné a nie iba teoretické a iluzórne, ako to demonštroval nie nestranný prvoinštančný súd. Dôsledne a ústavne konformne sa nevysporiadal ani s určením výšky vzniknutej škody a konanie zaťažil vadou, ktorá mala za následok „fair trial“, flagrantné porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a iné...“, o to viac, ak okresný súd odignoroval záväzný pokyn odvolacieho súdu, nevykonal riadne a ústavne konformne dokazovanie podľa návrhov účastníkov konania na objektivizáciu skutkového stavu veci vypočutím označených svedkov, čo v konečnom dôsledku malo za následok porušenie práva žalobcu na realizáciu procesného útoku a procesnej obrany, odňatie možnosti riadne konať pred súdom, zvýhodnenie žalovanej, porušenie princípu právnej istoty, o to viac, ak rozdielna rozhodovacia prax súdu v totožných, resp. obdobných veciach nie je žiaduca. Prvoinštančný súd odignoroval aj právo žalobcu na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie odklonu, zmaril objektivizáciu skutkového stavu veci vypočutím žalobcom navrhovaných svedkov, vrátane sudkyne T. W., návrhy na vykonania dokazovania bez riadneho odôvodnenia zamietol, dôsledne nerešpektoval záväzný pokyn odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení zo dňa 29.04.2014, č. k. 3Co/100/2015-84 vykonať dokazovanie podľa návrhov dotknutého žalobcu, čo podľa rozhodovacej praxe zakladá dôvod na disciplinárne potrestanie zodpovedného zákonného sudcu. Tendenčne a krajne formalisticky konajúci a rozhodujúci prvoinštančný súd zámerne vec nesprávne právne posúdil, nevysporiadal sa s princípom predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia, keďže žalobca môže ako účastník konania legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. V obdobnej veci odkázal na napr. rozhodnutie NS SR z 25.04.2012, č. k. 6Cdo/193/2011, ako aj na judikatúru odškodňovania nemajetkovej ujmy, ktorá dotknutému účastníkovi vznikla porušením zásady špeciality, s čím sa okresný súd riadne a ústavne konformne, aj v duchu rozhodovacej praxe ESLP nevysporiadal, keďže tu bol záujem na vydaní nespravodlivého rozsudku po predchádzajúcom zmarení riadnej objektivizácie skutkového stavu vypočutím svedkov navrhnutých žalobcom, nevysporiadal sa ani s významom predmetu trestného konania a prieťahmi v ňom vinou Okresného súdu Bratislava III, porušením zásady špeciality majúcej u odvolateľa za následok vznik ujmy, nevysporiadal sa ani s podporným tvrdením Okresnej prokuratúry Vratislava III z 27.01.2012 (č. k. 3Pv 307/2010-15), že zo spisu je zrejmé, že súd v predmetnej veci

dlhodobu nekonal a z uvedeného dôvodu došlo k zmareniu, resp. sťaženiu vykonania dôkazov (L. P. P.- prokurátorka OP BA III navrhovala jej vypočúje v odvolacom, resp. prvoinštančnom konaní). Záverom dodal, že pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad a takéto rozhodovanie je treba považovať za obchádzanie zákona a jeho účelu a pôsobí to mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť alebo absenciu postupu podľa pravidla „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, že žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom (porušením zásady špeciality), pričom však preukáže a odôvodní, že mu takáto škoda vznikla (čo okresný súd zmaril zamietnutím vykonania dokazovania vypočutím svedkov navrhnutých žalobcom), nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovanej a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V závere namietal aj nedostatok odôvodnenia rozhodnutia v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

5. Žalovaná sa v súdom stanovenej lehote k podanému odvolaniu na výzvu súdu nevyjadrila.

6. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a *contrario* v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je nedôvodné.

7. Podľa § 387 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením žalobcom napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň poukazuje. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalovaného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne v súlade s ust. § 191 CSP, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny skutkový a právny záver. Pre zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia a v reakcii na odvolaciu argumentáciu odvolací súd dopĺňa nižšie uvedené.

9. Cieľom ústavného práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Predmetné právo nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale jeho integrálnou súčasťou je aj právo na relevantné konanie súdov. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces možno rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v jeho faktickej komisívnej alebo omisívnej činnosti predchádzajúcej vydaniu rozhodnutia, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však nezakladá každé porušenie procesného postupu súdom, ale len porušenie takej intenzity, kedy dôjde k vylúčeniu sporovej strany z realizácie jej procesných oprávnení, a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní, napr. porušenie práva na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia, nepredvídateľnosť rozhodnutia, nezachovanie rovnosti strán v konaní, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, porušenie práva na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* a iné (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/6/2014, sp. zn. 3Cdo/38/2015, sp. zn. 5Cdo/201/2011, sp. zn. 6Cdo/90/2012). Právo na spravodlivé súdne konanie v sebe súčasne implikuje aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom proti sebe stojace sporové strany s kontradiktórnym záujmom na výsledku civilného procesu vyvíjajú procesnú aktivitu k výsledku konania, ktorý by im bol na prospech, a pre realizáciu čoho majú právo oboznámiť sa s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim zaujať v zákonom stanovenom rozsahu svoje stanovisko (čl. 9 CSP, ÚS SR sp. zn. I. ÚS 49/01, sp. zn. II. ÚS 136/08). Inými slovami povedané každá strana má mať v kontradiktórnom sporovom konaní zabezpečené právo vyjadriť sa k výsledkom procesnej

aktivity a právnej argumentácii protistrany. Na druhej strane je potrebné súčasne dodať, že z práva na spravodlivý súdny proces pre sporovú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že ako relevantný nevyhodnotil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP skutkovo vymedzený tým, že súd prvej inštancie žalobcovi nedoručil pertraktované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.02.2023 vo veci ním vznesenej námietky zaujatosti, v dôsledku čoho sa s ním nemohol oboznámiť, vyjadriť sa k nemu a podať voči nemu ústavnú sťažnosť, čím malo dôjsť k porušeniu práva na kontradiktórne súdne konanie. Z obsahu súdneho spisu totiž vyplýva, že námietka zaujatosti doručená žalobcom prvoinštančnému súdu dňa 21.02.2023 nebola vyhodnotená ako kvalifikovaná a odvolací súd sa ňou vecne nezaoberal a nerozhodoval o nej. Zákonný sudca predmetnú námietku zaujatosti síce v stanovenej lehote predložil nadriadenému súdu aj so svojím vyjadrením, avšak nadriadený súd dospel k záveru, že na ňu nie je možné prihliadať, nakoľko okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu v iných konaniach (sp. zn. 8C/58/2017, 8C/94/2012 a 7C/5/2019) nemôžu byť predmetom námietky zaujatosti a na takúto námietku zaujatosti sa v zmysle § 53 ods. 3 CSP neprihliada. Pokiaľ sa týka argumentácie žalobcu spočívajúcej v tvrdenom nepriateľskom vzťahu zákonného sudcu k manželke žalobcu, táto nebola bližšie objasnená a preukázaná, a preto pre nesplnenie zákonom stanovených náležitostí sa na ňu podľa § 52 ods. 2 veta druhá CSP rovnako neprihliada. O týchto skutočnostiach súd prvej inštancie žalobcu aj povereného zástupcu žalovanej informoval na bezprostredne nasledujúcom pojednávaní konanom dňa 13.03.2023, čo vyplýva zo zápisnice z predmetného pojednávania (č. I. 241 súdneho spisu). Pre absenciu kvalifikovanej námietky zaujatosti a rozhodnutia o nej preto neobstojí ani argumentácia žalobcu o odňatí možnosti využiť podanie ústavnej sťažnosti. Pokiaľ sa týka samotného vyrozumienia nadriadeného súdu o tom, že o predmetnej námietke zaujatosti nebude rozhodovať (zo dňa 06.03.2023, č. k. 5NcC/5/2023-237), uvedené nebolo potrebné stranám doručovať, čo vyplýva už z toho, že v oboch prípadoch, t. j. tak z dôvodu nedostatku v náležitostiach námietky zaujatosti ako aj pre neprípustný predmet námietky zaujatosti sa v zmysle § 52 ods. 2 veta druhá a § 53 ods. 3 CSP vec nadriadenému súdu ani nepredkladá a celkom bežne sa o tom dotknutá strana sporu len upovedomí, k čomu došlo na označenom pojednávaní. Namietaným postupom prvoinštančného súdu v súvislosti s podaním žalobcu, ktorým namietal zaujatosť zákonného sudcu, tak nedošlo k žiadnemu zásahu do práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie, vrátane práva na kontradiktórne konanie, ktorý navyiac nemožno zhladiť vo vadách pri doručovaní rozhodnutí súdu, keď kontradiktórnosť konania chráni možnosť vyjadriť sa a reagovať na procesné návrhy a argumentáciu protistrany, a nie reakciu na rozhodnutia súdu.

11. Pokiaľ bol žalobca toho názoru, že ním namietaný postup prvoinštančného súdu zakladá súčasne aj nesplnenie procesných podmienok pre konanie (odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. a) CSP), odvolací súd uvádza, že vada v doručovaní písomností súdu/súdom môže zakladať porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, avšak nepredstavuje žiadnu z procesných podmienok konania v zmysle § 161 ods. 1 CSP v spojení s § 365 ods. 1 písm. a) CSP (vecné podmienky: kvalifikovaná žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti, podmienky na strane konajúceho súdu: právomoc, príslušnosť súdu, podmienky na strane sporových strán: procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne procesné plnomocenstvo zástupcu, negatívne podmienky: prekážka litispencie, prekážka res iudicata), ktorých neodstránenie by malo za následok zastavenie konania. Vada podmienky zákonného obsadenia súdu je reglementovaná osobitne v ust. § 365 ods. 1 písm. c) CSP, ktorým žalobca tiež v odvolaní dôvodil a k čomu hodno uviesť, že v konaní nebolo rozhodnuté o vylúčení L.. D. Q., U.. z pojednávania a rozhodovania veci pre žalobcom tvrdenu zaujatosť. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že na námietku zaujatosti odôvodnenú nespokojnosťou žalobcu s procesným postupom sudcu v iných konaniach (sp. zn. 8C/58/2017, 8C/94/2012 a 7C/5/2019) nemožno podľa § 53 ods. 3 CSP prihliadať a z uvedeného dôvodu ju vecne neprejednal. Možno tak uzavrieť, že vo veci konal a rozhodoval zákonný sudca.

12. Vo vzťahu k námietke formalistického prístupu zo strany prvoinštančného súdu pri posudzovaní splnenia podmienok nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci odvolací súd poukazuje na rozhodovacia činnosť ÚS SR, v ktorej zdôrazňuje, že ústavné právo na odškodnenie garantované čl. 46 Ústavy SR nemá absolútnu povahu, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady jeho uplatnenia (viď

napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. III. ÚS 361/2009, I. ÚS 430/2011, III. ÚS 155/2011, IV. ÚS 159/2012, II. ÚS 570/2013 a iné). Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je normatívne upravená v zák. č. 514/2003 Z.z. a ako zdôraznil NS SR v uznesení zo dňa 28.05.2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018 nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparoval všetky potencionálne škody vzniknuté poškodenému subjektu v súvislosti s výkonom verejnej moci orgánmi verejnej moci. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie z dotknutej právnej úpravy správne atrahoval obligatórne podmienky pre založenie zodpovednosti žalovanej, a to predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., existenciu nesprávneho úradného postupu, vznik škody v podobe žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi spôsobenou škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorých splnením sa v konaní zaoberal. Správne vychádzajúc z právnej úpravy v znení účinnom do 31.12.2012 konštatoval existenciu nesprávneho úradného postupu pri vyhotovovaní a doručovaní rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 06.09.2011, sp. zn. PK 2T/39/2001, a to za obdobie od 07.12.2011, kedy uplynula predsedom súdu zákonnej sudkyňi predĺžená lehota na napísanie predmetného rozsudku, do 25.01.2012, kedy sa mal žalobca možnosť prvýkrát oboznámiť s týmto rozsudkom. Správne však zdôraznil, že len samotná existencia nesprávneho úradného postupu sama o sebe nezakladá nárok na odškodnenie žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy a takýto záver nie je možné vyvodiť ani zo žalobcom zdôrazňovaného ústavného charakteru prejednávaneho práva. Žalobcu v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že priznanie relutárneho odškodnenia za nemajetkovú ujmu je dôvodné vzhľadom na nedostatočnosť zadosťučinenia formou konštatovania porušenia práva a nemožnosť jej odškodnenia iným spôsobom (napr. verejným ospravedlním a pod.) V zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. sa neodškodňuje každá nemajetková ujma, ktorá vznikne dotknutej osobe nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, ale len ujma kvalifikovaná, t. j. značnej intenzity. Súd pri posudzovaní tohto nároku s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu vyhodnocuje závažnosť následkov vzniknutej ujmy na súkromný, pracovný a spoločenský život poškodeného, na jeho osobu, prostredie, v ktorom žije a pracuje. Povinnosťou žalobcu bolo už v žalobe vymedziť rozhodujúce skutkové okolnosti odôvodňujúce žalovaný nárok a na ich podporu označiť dôkazné návrhy. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti žalobcovi správne vytkol, že v žalobe sa obmedzil na všeobecný popis následkov nemajetkovej ujmy v podobe pocitov neistoty a obáv o výsledok konania, na preukázanie následkov ktorých v živote žalobcu nenavrhol ani žiadne dôkazy. Relevanciu takto vymedzeného a odôvodneného nároku na odškodnenie celkom správne potom hodnotil v konkrétnych okolnostiach prípadu zohľadniac, že žalobca mal v trestnom konaní postavenie „len“ poškodeného, ktorého sa predlžovanie stavu právnej neistoty pri majetkovom trestnom čine so škodou v rozmedzí 663,88 eura - 2.339,50 eura a na to nadväzujúca obava o výsledok trestného konania v otázke náhrady škody, dotkne nepochybne menej citeľne ako samotného obžalovaného, ktorému hrozí uloženie trestnej sankcie. Správne prihliadol na samotnú dĺžku zistených prieťahov v konaní (49 dní), skutočnosť, že žalobca v konaní netvrdil, že by takéto predĺženie trestného konania vo vzťahu k posúdeniu škodového nároku pre neho predstavovalo existenčnú otázku, že veci, ktoré mu mali byť odcudzené mu boli ešte vo fáze prípravného konania vrátené. Pokiaľ žalobca neistotu odvodzoval od jeho nevedomosti o výsledku konania, správne súd prvej inštancie uviedol, že bolo v jeho dispozícii sa o výsledku konania dozvedieť ešte pred doručením trestného rozsudku, a to či už prostredníctvom osobnej účasti na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.09.2011 alebo účasťou akejkoľvek tretej osoby vzhľadom na verejnosť hlavného pojednávania, či prostredníctvom dopytu na súd. Aj napriek tomu, že predmetom tohto konania bolo výlučne posúdenie prieťahov v konaní spôsobených nevyhotovením rozsudku zákonnou sudkyňou v predĺženej zákonnej lehote, prihliadnúť bolo možné aj na to, že predmetné trestné konanie bolo poznačené prieťahmi v konaní, na ktorých niesol spoluzodpovednosť podľa konajúcich súdov (Krajský súd v Bratislave, ÚS SR) aj samotný žalobca, a za ktoré bol odškodnený v sume 2.500 eur nálezom ÚS SR zo dňa 18.04.2013, sp. zn. II. ÚS 574/2012. Súd prvej inštancie tak podľa odvolacieho súdu dostatočne zodpovedne a objektívne pristupoval k hodnoteniu všetkých okolností konkrétneho prípadu, ktoré v konaní vyšli najavo, a to jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, a ktoré aj podľa odvolacieho súdu neumožňujú vyhovieť podanej žalobe. Opísané skutočnosti umožňovali súdu prvej inštancie bez potreby vykonania ďalšieho dokazovania vyhodnotiť žalobou uplatnený nárok ako neopodstatnený, nakoľko samotné žalobcom tvrdené skutočnosti, ktorými odôvodňoval závažnosť nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným predĺžením konania o 49 dní, neumožňujú konštatovať, že by ním tvrdenú ujmu v danom mieste a čase objektívne mohla pociťovať aj akákoľvek iná osoba v obdobnej situácii.

13. Pokiaľ žalobca namietal odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. e) CSP majúci za to, že súd prvej inštancie zmaril objektivizáciu skutkového stavu zamietnutím návrhov na vykonanie dokazovania

vypočítím žalobcom označených svedkov bez riadneho odôvodnenia, odvolací súd uvádza, že dokazovanie predstavuje zákonom upravený postup súdu a sporových strán, na základe ktorého súd získava potrebné penzum podstatných skutkových poznatkov o predmete sporu. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaných dôkazov, ako aj prípustnosti ich vykonania prináleží súdu, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania (§ 185 ods. 1 CSP). Súd je tým subjektom, ktorý v spore určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré dôkazy vykoná. Ústavný súd SR opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky stranou navrhované dôkazy (napr. uznesenia zo dňa 08.10.1997, sp. zn. I. ÚS 64/1997, zo dňa 18.12.1997, sp. zn. I. ÚS 98/1997, zo dňa 31.08.2004, sp. zn. IV. ÚS 252/2004). Nevykonanie dôkazov je však súd z hľadiska nárokov kladených na meritórne rozhodnutie povinný v zmysle § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. Spravidla súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé preukázať skutočnosti predpokladané skutkovou podstatou príslušnej právnej normy, t. j. rozhodné pre hmotnoprávne posúdenie vecí, príp. dôkazy smerujúce k preukázaniu skutočnosti už preukázanej iným dôkazom. Súd musí pristupovať k vyhodnocovaniu návrhov na vykonanie dokazovania citlivo a zodpovedne, nakoľko rozsah dokazovania má vplyv nielen na výsledok sporu, ale aj dĺžku konania a nemal by viesť k neúmernému predlžovaniu konania a oddiaľovaniu stavu právnej istoty. Musí pritom dbať na to, aby nevyvlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu, ak tento nebude preukázaný iným dôkazom. Ak by súd vylúčil z dokazovania takýto dôkaz spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie by bolo prípustné, zakladalo by to odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. e) CSP, nakoľko takýmto postupom by súd sťažil dôkaznú pozíciu sporovej strany, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdáť od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu.

14. V prejedávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca v žalobe nenavrhoval na preukázanie svojich tvrdení výsluch žiadnych svedkov a takýto procesný návrh adresoval prvoinštančnému súdu až v podaní zo dňa 18.09.2013 (č. I. 23), v ktorom navrhoval výsluch zákonnej sudkyne T. W.. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalobca vôbec neuviedol konkrétne skutočnosti, ktoré majú byť výsluchom tejto svedkyne preukázané, čo je nevyhnutným predpokladom kvalifikovaného návrhu na vykonanie dokazovania (§ 197 ods. 2 veta druhá CSP), na pojednávaní konanom dňa 12.12.2013 do zápisnice uviedol, že na výsluchu tejto svedkyne netrvá. Návrh žalobcu na výsluch ďalších svedkov (I. L., I. B. J. I. U. P.) a ani jeho vyhoviecie zo strany konajúceho súdu na predmetnom pojednávaní zo zápisnice súdu nevyplýva, čím sa správne riadil aj súd prvej inštancie a správne k vykonaniu týchto dôkazov nepristúpil. Nedostatočné zistenie skutkového stavu odvolací súd nevyvodil ani z nevykonania výsluchu svedkov, ktorých žalobca označil až na pojednávaní konanom dňa 30.01.2020. Tento procesný postup súdu prvej inštancie zodpovedal jednak zásade hospodárnosti konania, ako aj správneho záveru súdu prvej inštancie, ktorý zo skutkových okolností prípadu a zisteného nesprávneho úradného postupu apriori z objektívneho hľadiska vylúčil možnosť vzniku ujmy značnej intenzity na strane žalobcu v dôsledku prekročenia lehoty na vypracovanie a doručenie rozsudku o 49 dní. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie týmto postupom (nevykonaním ním požadovaného dokazovania) porušil právne záväzné pokyny odvolacieho súdu vyslovené v skoršom zrušujúcom uznesení zo dňa 29.04.2014, č. k. 3Co/100/2015-84, nakoľko dôvodom zrušenia predchádzajúceho meritórneho rozhodnutia bolo výlučne procesné pochybenie pri predvolávaní žalobcu na pojednávanie, na ktorom došlo k meritórnemu rozhodnutiu v jeho neprítomnosti, nie nedostatočné zistenie skutkového stavu veci (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP). Odvolací súd sa v tomto rozhodnutí nezaoberal relevanciou dôkazných návrhov a dostatočnosťou zisťovania skutkového stavu a v nadväznosti na to pokynom vec prejednať a vykonať dokazovanie podľa návrhov, nezaviazal súd prvej inštancie k vykonaniu všetkých, a to aj budúcich návrhov na vykonanie dokazovania (pozn. odvolacieho súdu žalobca celkom v tejto súvislosti opomína, že od návrhu na výsluch T. W. predneseného pred prvým rozhodnutím vo veci samej sám upustil a ďalšie návrhy na výsluch svedkov uskutočnil až po rozhodnutí odvolacieho súdu).

15. V ďalšom žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením možno rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétne právnu normu na zistený skutkový stav. Podľa rozhodovacej činnosti odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP môže byť daný použitím nesprávnej právnej normy alebo aplikáciou správnej právnej normy, ktorú súd nesprávne interpretoval alebo napokon použitím správnej právnej normy a jej správnej interpretácie, ale jej nesprávnej aplikácie na zistený skutkový stav veci (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo/4/2009). Žalobca v predmetnej veci bližšie nekonkretizoval odvolaciu námietku nesprávneho

právneho posúdenia veci, t. j. nešpecifikoval pochybenie súdu prvej inštancie pri použití, interpretácii alebo aplikácii konkrétnej právnej normy na skutkový stav. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zák. č. 514/2003 Z.z. v znení dopadajúcom na danú vec, ktoré aj správne vyložil a aj napriek subjektívnemu presvedčeniu žalobcu sa nedopustil žiadneho omylu v aplikácii práva.

16. K odvolacej námietke nepresvedčivosti a arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je podľa žalobcu výrazom nezákonnej a svojvoľnej aplikácie práva, odvolací súd uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. júla 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 336/2019). Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Odvolací súd je toho názoru, že súdom prvej inštancie konštatovaná nedôvodnosť podanej žaloby nie je výsledkom svojvoľnej aplikácie práva, formalistického, neobjektívneho, zaujatého a tendenčného postupu súdu prvej inštancie (pozn. odvolacieho súdu, ktorý žalobca v odvolacom konaní nepreukázal), ale racionálneho a s ust. § 191 CSP súladného a starostlivého vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania, doplneného presvedčivou argumentáciou, v ktorej bol súd prvej inštancie koherentný a racionálny, dostatočnú a náležitú pozornosť venoval všetkým pre rozhodnutie vo veci podstatným otázkam, vrátane náležitého odôvodnenia nevykonania žalobcom navrhovaného dokazovania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je dostatočne zrejmé čoho a z akých dôvodov sa žalobca v konaní domáhal, čo navrhovali procesné strany, z ktorých skutočností a dôkazov prvoinštančný súd vychádzal, akými úvahami sa riadil, v odôvodnení citoval aj ustanovenia, ktoré

aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Napadnuté rozhodnutie tak spĺňa všetky normatívne požiadavky vyplývajúce jednak z ust. § 220 ods. 2 CSP, ako aj vyššie zdôraznené požiadavky súdnej praxe. Žalobcom všeobecne a nekonkrétne namietaný odvolací dôvod spočívajúci v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), preto nemôže v korelácii s náležitým a zrozumiteľným odôvodnením napadnutého rozsudku obstáť. Podľa odvolacieho súdu sa napadnuté rozhodnutie nedostalo sa do kolízie ani s princípom legitímnych očakávaní (čl. 2 ods. 2 CSP) a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Opačný záver neumožňuje prijať ani rozhodnutie NS SR zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 6Cdo/193/2011, ktoré v tejto súvislosti označil žalobca, nakoľko z jeho obsahu je zrejmé, že poškodeným žalobcom bola osoba, voči ktorej v pozícii obžalovaného bolo vedené trestné konanie, ktoré bolo skončené oslobodením spod obžaloby. Označené rozhodnutie preto vychádza z iného ako v danej veci prejednávaného skutkového stavu, keď žalobcovi v označenom trestnom konaní nikdy neprináležalo postavenie obvineného/obžalovaného a jeho pocity neistoty sa nevzťahovali na možné trestnoprávne odsúdenie za spáchanie trestného činu, ale „len“ k priznaniu/nepriznaniu nároku na náhradu škody. Pokiaľ žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytkol, že sa nevysporiadal s podporným tvrdením prokuratúry v danej trestnej veci, že súd dlhodobo nekonal, a preto došlo k zmareniu, resp. sťažaniu vykonania dôkazov, na ktoré žalobca poukazoval prvýkrát až v odvolaní, odvolací súd uvádza, že žalobcom vymedzeným predmetom konania bol výlučne nesprávny úradný postup pri vyhotovovaní a doručovaní rozsudku, s ktorým tento poukaz nijako nesúvisí.

18. Aj napriek množstvu nenáležitých, hrubo urážlivých a dehonestujúcich osobných invektív adresovaných žalobcom zákonnému sudcovi bez vecného základu, ktoré okrem toho, že znevažujú súd a nerešpektujú jeho autoritu a nemali by byť súčasťou vyzretej a dôstojnej spoločnosti, žalobca v odvolacom konaní neprezentoval žiadne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a jeho subjektívna nespokojnosť s rozhodnutím nemôže byť sama o sebe dôvodom pre spochybenie jeho vecnej správnosti.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na dostatočne zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia a vec správne právne posúdil, odvolací súd prvoinštančný rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Na námietku zaujatosti žalobcom vznesenú voči senátu 3Co doručenú odvolaciemu súdu dňa 29.04.2024 a odôvodnenú tým, že o námietke zaujatosti voči T. Q. v inej veci vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/310/2012 (NS SR sp. zn. 5Cdo/119/2022) nebolo v súlade s rozhodovacou praxou ESLP rozhodnuté a ÚS SR prijal sťažnosť žalobcu na ďalšie konanie, odvolací súd pre absenciu zákonných náležitostí podľa § 52 ods. 2 CSP (dôvod vylúčenia sudcu v prejednáwanej veci, údaj o tom, kedy sa žalobca o dôvode vylúčenia dozvedel) neprihliadal a nadriadenému súdu vec nepredkladal na rozhodnutie. Navyiac je potrebné uviesť, že žalobca bez bližšieho ozrejmeneia relevantných súvislostí námietku zaujatosti zakladá na nerozhodnutí o námietke zaujatosti zákonného sudcu v inej ako prejednáwanej veci.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).